

Na drugi strani trebuha

Ne diham, a živim. Ne gledam, a vidim. Čutim. Vse. Ne vem, kako mi je ime, vendar me nežen glas večkrat poboža in mi govori: »Kako se imaš danes, moja mala Napakica?«

To mora biti moja mama. Kakor kaže, se imenujemo Napakica. Lepo ime, prikupno. A le kaj pomeni? To poimenovanje še zdaleč ni slabo. Moji prijatelji imajo res nesrečo s tem.

Spet sem začutil dotik. Gotovo me boža! Želim se dotakniti svoje mamice! Stegnem se in ...

»Au, mali nogometaš! Umiri se, sedaj še ni čas za brcanje!«

Nekaj v njenem glasu mi je povedalo, da se ni jezila name, ker sem ji povzročil bolečino. Naučil sem se še nekaj pomembnega; očitno je beseda za *stegovanje* nog brcanje. Kako hecno zveni!

»Kako sta, moja draga? Slišim, da bom dobil športnika.«

Nasmejan glas me je znova spodbudil k premikanju. To je moč oče! Moj oče!

»Živijo, Jernej. Kako je bilo v službi?«

»Dobro. Kaj, ali ne dobim poljuba v pozdrav? Rad te imam.«

»Tudi jaz te imam rada.«

Občutil sem, kako se je mama stegnila in se ga z usti dotaknila. Moj prijatelj Downov, ki je izmed vseh najpametnejši, je dejal, da se temu reče poljub – nek poseben dotik med ljudmi na drugi strani trebuha.

»Hvala. In seveda imam rad tudi malega nogometaša!«

Pobožal je kožo nad mano in spet sem se stegnil, da bi se ga dotaknil. Nikoli mi ne uspe, vedno zadanem ob nekaj mehkega.

Jernej ima tako zelo rad mojo mamo! In tudi mene ima rad, ker mi je povedal isto kot njej: rad te imam.

»Kdaj imaš pregled? Lahko grem zraven, v službi bom dobil prost dan.«

»Ja, to bi bilo krasno. Da boš lahko videl najino Napakico!«

Glas jima je zazvenel. Sedaj se verjetno smejita. Čutim, kako je mama vesela, ko se ji zaradi smeha telo premika v rahlih krčih. To je dobro. To pomeni, da je vse v redu.

»Ne moreš ga tako klicati! Res, pa čeprav samo med nama!«

»Vem. Ampak ker ne vem, ali je fantek ali punčka, tudi ne vem, kako naj ga kličem. Dojenček? Napakici morava poiskati ime.«

Kaj? Zakaj potrebujem dve imeni? Potem bo sama zmeda! Oče včasih rad preveč komplicira.

»Ali že imaš kaj v mislih?«

»No, po pravici povedano, Jernej, sem mislila, da ... no, seveda sem že brskala za imeni, ampak za najino Napa...«

»Khm. Za najinega otroka si hotela reči?«

»Hja, res mu morava hitro izbrati ime, da se ne bom navadila na trenutni vzdevek. Torej, kot sem želela povedati, ko si me prekinil ...«

Uff! Včasih ju je tako težko poslušati. Njun jezik je tako zapleten in če še hitro govorijo ... če mamu predolgo poslušam, postajam utrujen.

»... želim, da ima najin otrok posebno ime. Tako, ki se zelo redko uporablja. Ime, ki bo popolno zanj!«

Oče me je ponovno pobožal in dejal: »Strinjam se, vendar pa sem strogo proti kakšnim rastlinam ali pa tujim ...«

»Rastlinam? Kaj pa si mislil s tem, Jernej?« Čutil sem, kako je šlo mami na smeh.

»Saj veš. Ne želim, da bom imel otroka Bora ali pa Brino. Bog se usmili Tajev, Bertijev in Tis!«

Mama je roke zaščitniško položila name in sladko spregovorila: »Vem, kaj si mislil. Razmišljala sem o imenu Daniel. Ali ni lepo, posebno in mogočno ime? Ali pa Tobija ali Izak. Za dekle pa morda Judita ali pa Estera! Tudi Rahela se ne sliši slabo.«

Oče je bil slišati tako zmeden kot jaz.

»Vidim, da si že kar veliko razmišljala o tem, lepo. Mislim, da si nama precej olajšala iskanje pravega imena. Povej mi, zakaj ne želiš vedeti, ali imava sina ali hčerko?«

»Hmm. Ne vem, pravzaprav. Verjetno zato, ker mi je vseeno, ali imava punčko ali fantka. Bog nama je poslal tega otroka in zakaj bi moral spol pri tem kaj pomeniti?«

»Saj imaš prav, vendar me je tašča danes zopet klicala in zanima jo, ali naj začne kupovati modre ali rožnate reči.«

»Jernej, moja mama je samo zelo ... reciva samo, da je zelo radovedna. In kaj si ji odgovoril?«

Moj oče je objel mamu in zašepetal: »Rekel sem, da naj za to raje pokliče tebe. Ne bom presenečen, če bo v naslednjih minutah zazvonil telefon.«

»Ah, pa si res ...«

»Driiin! Driiin!«

Jernej se je nasmehnil in dejal: »Mi o volku, volk iz ...«

Moja mami je vstala iz postelje in se začela pogovarjati s svojo mamu. Kdo bi si mislil, da ima tudi moja mami mamu? Upam, da nista enaki. Po glasu jih lahko razločim, čisto nič ne zvenita enako. Mami je končala pogovor in pritisnila tipko. Še vedno ne razumem, kako se lahko pogovarja z nekom, ki ni zraven nje. In da bi dobro slišala svojo mamu, ni niti enkrat zakričala. Le kako to? Gotovo bo moj prijatelj Downov znal povedati vse o tem.

Dolgo sem čakal, da je mama ponovno šla tja, kjer se lahko pogovarjam s svojimi prijatelji. Vedel sem, da me bo tam ponovno bolelo, ker tako pritiskajo name. Kot je povedal moj pametni prijatelj, nas tam pregledujejo in nas gledajo, če smo zdravi. Vendar pa sem se obenem tega tudi veselil, ker je bil to edini čas, ko smo se s prijatelji lahko slišali in čutili.

»Downov! Spet sva skupaj! Kako si? Nekaj stvari spet ne razumem.«

»O, Napakica. Živijo! Ne skrbi, dovolj razumem, ko se mama in oče pogovarjata. Tudi veliko drugih ljudi je okoli njiju in vsi tako modro govorijo, da sem si skušal zapomniti čim več. Sedaj sem gotovo že tako pameten, da vem toliko kot moja mama.«

Cimabue, Marija na prestolu s sv. Frančiškom.

»Oh, blagor tebi! Jaz pa postanem tako utrujen, ko govorita mama in oče. Enkrat sta se pogovarjala o različnih imenih za fantka in punčko. Kaj pomeni fantek in punčka? Ali veš?«

»Napakica, *seveda* vem. Tako nas mama in oče razlikujeta. Nekateri so fantki, drugi deklice. Tudi imena nam bodo spremenili.«

»Zakaj? Rad imam svoje ime, dolgo sem potreboval, da sem se ga naučil in navadil. Kaj jim je, da mi bodo dali sedaj še eno ime? Ali ne vedo, kako težko si zapomnim vse stvari?«

»No, po moje vedo, samo vseeno jim je. Vse želijo tako, kot so si oni zamislili. Veš, da so meni rekli deklica? Vendar pa se starši na srečo niso pogovarjali o novih imenih zame. Še vedno sem ostal Downov.«

»Oh, tudi jaz bi rad imel samo eno ime! Ampak meni pa niso nič povedali, če sem fantek ali punčka. Vsaj malo so se me usmili. Kako pa je kaj tvoj oče, Downov?«

»Nič. Še vedno isto, jezen je in tudi razočaran. S temi besedami ga je opisala moja mama tisti osebi tam notri. Mama je še rekla, da se prepirata glede mene. To je tako grozno! Ne vem, kaj sem naredil narobe. In želim to popraviti, želim, da sta oba vesela. A čeprav sem tako pameten, ne vem, kako naj jima vrnem nasmeh. Pa tvoja?«

»No, moja mama in oče sta nasmejana. Če odmislim tisto bitko z imeni, bi rekel, da smo vsi kar veseli drug drugega. Oba me božata in šepetata ter včasih z usti ščegetata po trebuhu, da ju lahko čutim. Oba imam tako rad in oba njuna glasova sta tako mirna, brez jeze ali kakšnega drugega slabega čustva.«

»Joj, tudi jaz si želim takšno mamo in očeta. Misliš, da bi si ju lahko malo zamenjala? Samo za kratek čas? Da vidim, kako je, če sta vesela?«

»Downov, mislim, da to ne bo šlo. Mamice ti sploh ne morem dati, očeta ... no, ker si moj prijatelj, bi ti ga mogoče lahko posodil za kratek čas, ampak le takrat, ko ga ni pri mami.«

»Ah, pozabi, Napakica. Verjetno si ju ne moreva kar tako zamenjati, samo zato, ker bi jaz tako želel. Komaj čakam, da ugotovim, kako deluje njihov svet.«

»Kako to misliš, kako deluje? Ali ni isto kot tukaj? Kaj pa misliš, da se bo spremenilo? Ali ni povsod isto? Tako živimo, mama in oče na drugi strani trebuha, jaz pa tu notri. Saj to se nikoli ne spremeni, kajne?«

»Ne vem. Dvojček mi je enkrat povedal, da je njuni mami nekdo rekel, da bo kmalu čas, da Dvojček pride ven, na svet. Še vedno ne vem, kaj točno naj bi to pomenilo.«

»Downov ... Če priznam ... se malo bojim tistega, kar me čaka. Ne vem, kaj bom moral narediti. A mi lahko obljubiš, da mi boš pomagal? Da ne bom sam? Prosim?«

Downov je bil ponosen na to, da bo lahko nekomu pomagal. »Seveda, Napakica. Rad ti bom pomagal.«

Začutil sem, da me je pozdravil Dvojček.

»Hej, Napakica! Kako si?«

»Živjo, Napakica! Da te še jaz pozdravim!«

»Živjo, Dvojček. Tudi tebe je lepo slišati, Dvojček.«

Čeprav smo vsi slišali dva glasova, smo ju imenovali samo Dvojček, da nam je bilo lažje. Vedno, ko smo se srečali, sem si tudi sam želel imeti dvojčka. Tako mi

ne bi bilo nikoli dolgčas! Dvojček je večkrat povedal, da se lahko dotakne Dvojčka, včasih se celo objameta. Zakaj moramo biti pa ostali sami? Ni pravično.

»Kako si?« ga je vprašal Downov.

»Odlično!«

»Ja, res super! Le malce tesno je tukaj notri.«

»Se strinjam, Dvojček. Upam, da bom kmalu imel več prostora. Saj ne, da te ne maram, ampak niti obrniti se ne morem več!«

»To je pa zato, ker si debel. Oče je tako rekel! Samo ne vem, ali je mislil tebe ali mammo. Gledal je vse nas.«

Downov je naveličano zavzdihnil. »V redu, Dvojček. Tudi ti, Dvojček. Dovolj je bilo. Časa za prepir in pogovor imaš dovolj, ko si sam. Povej, kaj je novega?«

»No, pravzaprav sem res slišal nekaj, preden sem prišel sem. Mislim, da bomo spoznali novega.«

»To pa je zanimivo! Vedno je lepo spoznati nove ... nas.«

Tudi jaz sem bil navdušen. Ni se velikokrat zgodilo, da bi se vsi zbrali skupaj, kaj šele, da bomo spoznali nove prijatelje.

»Aha, pogledajte! Ga že slišim!«

Ker sem bil tako neučakan, da spoznam novega prijatelja, sem mammo po nesreči malo udaril. Sploh ne bi vedel, da jo boli, če se ne bi hitro prišla za trebuh in kratko izdihnila. *Oprosti, mami!*

Novega prijatelja je pozdravil Downov, ker je bil od nas najpametnejši.

»Dober dan, novi prijatelj! Ne skrbi, ne bodi prestrašen. Tukaj smo vsi enaki, vsi prijatelji.«

Novi prijatelj je bil nekaj časa tiho, nato pa se je oglasil s samozavestnim glasom: »Dober dan tudi tebi. Mama me kliče Ljubček, zato me lahko tudi vi kličete tako: Ljubček. Prosim te, da me ne kličeš več prijatelj. Mama vedno govori, da niso vsi dovolj dobri, da bi bili moji prijatelji. Zato si jih bom sam izbral.«

Nisem bil presenečen ali jezen. Tudi s takšnimi prijatelji sem imel že opravka in dobro smo se razumeli ... In nato jih kar na enkrat ni bilo več nikjer. Res je, da so bili vsi večji in starejši od mene. No, še dobro, da sem našel nove prijatelje.

»Živjo, Ljubček. Moje ime je Napakica. Lepo, da smo se spoznali.«

Ljubček mi ni odgovoril, a sem čutil, da je bil vesel naše pozornosti.

»Hej, Ljubček! Moje ime je Dvojček.«

»Živijo, Ljubček! Tudi moje ime je Dvojček. Da boš vedel, jaz ne potrebujem takih prijateljev, kot si ti. Jaz že imam Dvojčka, pa tudi Downov in Napakica sta moja prijatelja. Tako da: če ne boš moj prijatelj, boš ti na slabšem. Jaz jih imam že polno, ti pa verjetno ne ravno.«

Ljubček je prhnil, vendar pa ni rekel nič.

»Zakaj ti je mama rekla, da ne moremo biti vsi tvoji prijatelji?« Downov glas je bil miren.

Ljubček je nekaj časa tiho razmišljal o odgovoru.

»Ker ... ker sem slišal svojega očeta in mammo, ki sta govorila, da sta zelo pomembna. Da bom tudi jaz zelo pomemben. Govorita, da sem njun ljubček in da me imata rada in da bo v življenju zame vse lepo poskrbljeno. Ampak ne razumem. Kaj je življenje? Ali boli? Zakaj sta rekla, da me bosta zaščitila pred vsem slabim? Ali sem v nevarnosti? Kaj se bo zgodilo z mano? Vedno, ko gre mama v tak kraj, kot je ta, me

potem boli. Preveč pritiskajo name in ... vsakič me je strah, da se mi bo na takem kraju zgodilo to: življenje! Nočem bolečine!»

Vsi smo ga razumeli. Vse nas je malce bolelo, vendar je tudi njemu Downov razložil, zakaj nam to delajo, poskusil je Ljubčku tudi razložiti, kaj je življenje in kaj nas čaka.

»Naslednji!« prodoren glas je zarezal v naš pogovor, ne pa tudi v klepet mamic.

»Gospa Kranjec, na vrsti ste!«

Mamica z Dvojčkom je vstala in vstopila v sobo, Dvojček pa ni želel pokazati strahu.

Skušal sem ga opogumiti in mu dejal: »Vse bo v redu, nikar ne skrbi, Dvojček. Tudi ostali bomo šli noter in tudi ven bomo prišli. Kar objemi Dvojčka, ti bo bolje.«

Vrata so se zaprla, moja mamica se je ponovno zapletla v pogovor, tokrat z Ljubčkovno mamo.

»Gospa, lep dan. Kako ste?«

Ljubčkova mama je pokimala in še naprej nekaj listala.

»Moja mama večkrat kaj bere, sploh kakšne revije. Zelo zaposlena je, ker je zelo pomembna. Ali pa je zelo pomembna, ker je zelo zaposlena. Ne vem, pa saj to verjetno isto pomeni.« Ljubček je želel narediti boljši vtis, kot ga je pustil.

»Tudi moja mama je zelo pomembna! Ampak veliko bolj mi je všeč, ko se smeji. In moj oče! Tudi on je najboljši, ko to počne.«

Ljubček me je začudeno vprašal: »Tvoj oče se smeji?«

»Ja, seveda! Tvoj ne?«

Downov je pozorno poslušal, ko je Ljubček razlagal: »Moj oče je ... strog. Nisem še čutil, da bi se smejal. Vedno je nekako ... odmaknjen. In ko smo vsi skupaj, se včasih zelo glasno pogovarjata, da me je strah. Kričita eden na drugega. Ko pa pride kdo na obisk, sta vsa sladka in mi ves čas govorita: Ljubček najin. Čuden je tisti svet in ne želim se pridružiti njegovi norosti.«

»Mislim, da se bomo dobro znašli in prilagodili. Saj ne bomo sami! Mi bomo ostali skupaj in si pomagali,« je ponosno dejal Downov.

»Res? Ali bi lahko ... a bi lahko tudi jaz ... da bi tudi meni pomagali? Prijatelji?«

»Prijatelji!« sem veselo vzkliknil in ponovno vzbudil zanimanje svoje mame.

Vsi smo slišali, da Dvojček ni ravno užival. Eden je kričal glasneje od drugega. Očitno se je nato pregled končal, ker sta oba utihnili in kmalu so Dvojčka in mamo pripeljali ven.

»Zakaj je mama klicala očeta in mu rekla, da se ne bo vrnila domov?« Dvojčka je bilo strah.

»Če mama ne gre domov, tudi jaz in ti ne greva. Bojim se. Rekla je porod. Kaj to pomeni?« se je pritožil Dvojček.

Skušala sta se objeti, vendar nista imela dovolj prostora.

»Kaj se dogaja?« Dvojčka sta soglasno Downovu postavila vprašanje.

»Mislim, da je prišel čas, da greš na drugo stran trebuha. Velik si že, prevelik. Dvojček nima veliko prostora, ker ni sam. Zato mislim, da ... odhajaš. Mislim, da to pomeni porod.«

»Odhaja?« bil sem pretresen. »Kar tako? Kar oba naenkrat? Zdaj? Ali to pomeni, da se nikoli več ne bomo slišali?«

Ni bilo časa, da bi se poslovil od Dvojčka. Tako hitro so odpeljali mamo, da si nismo mogli izmenjati zadnjih besed.

Downov me je tolažil: »Seveda se bomo še slišali! Saj smo si vendar obljubili, da bomo ostali prijatelji. In porod ali življenje nam tega ne moreta preprečiti!«

Takoj sem se počutil pomirjeno. Še dobro, da Downov ni imel poroda, sicer bi ostal sam z Ljubčkom. Kmalu so klicali Downova, vendar ni kričal. Ni želel, da bi bila jaz ali Ljubček še bolj prestrašena, zato ni želel pokazati, da ga boli. Kako je pogumen! Želim si, da bi bil tak tudi jaz.

Downov je bil prestrašen, vendar tega ni želel priznati. Ni se samo bal bolečih pregledov, resnično se je bal tudi svojih staršev.

»Gospa Jančar, kako se počutite danes? Kako kaj napreduje odnos z Vašim možem?«

Downov je začutil, da je mami neprijetno. Slišal je lahko utripanje nečesa v maminem telesu, čutil je, kako se ji nabira pot na obrazu in kako zadržuje vodo v očeh.

»Ne vem, kaj naj ... koga naj poslušam ... kako naj se odločim ... jaz, jaz...«

»Gospa Jančar, umirite se. Globoko dihajte. Torej imate z možem še vedno težave v sprejemanju Vašega stanja in stanja Vašega otroka. Vedite, da o tem odločate Vi in ne Vaš mož. O tem odločate Vi, on pa Vam lahko le svetuje. Seveda bosta morala najti skupni jezik, sicer zakon ne bo zdržal. Ne želim Vas priganjati, a odločitev morate sprejeti v naslednjih nekaj dneh.«

Downov je začutil, kako je njegova mama vdano pokimala z glavo.

»Ne morem, jaz nisem tako močna in ... nisem primerna. Seveda si želim otroka, ampak Downov sindrom ... življenje se mi je postavilo na glavo, ko ste mi povedali za to. Jaz ne morem kar celo življenje ... popolnoma bo odvisen od mene in potem jaz ne bom mogla nič, ker bom ves čas z njim ...«

»Gospa, saj veste, da to ni res. Otroci s takšno diagnozo lahko živijo skoraj popolnoma samostojno življenje. Kaj pa je na to rekel Vaš mož?«

Mama je posmrkala. »Rekel je, da sem sebična. Da ne želim tega otroka ... najinega otroka zato, ker je drugačen. Ker je poseben. Misli, da se ga sramujem in da mi bo v napoto. Ampak v resnici sploh ne pomisli, kako se bo spremenilo moje življenje po tem. Seveda, njemu ne bo potrebno veliko delati. Raje bo več časa v službi, da se mu ne bo treba ukvarjati z njim, našel si bo še kakšen hobi, da bo prišel domov samo spati in jesti. S tem se ne želim spopasti sama! Ne morem se spopasti sama!«

Downov ni razumel vsega, vendar je čutil, da mama občuti strah, utesnjenost in brezizhodnost. Želel je pomagati, vendar ni vedel, kako. Vedel je, da je mama zaradi njega žalostna in to ga je najbolj motilo. On je bil kriv. On. Oče je rekel, da je drugačen. Poseben. Ali ni to dobro? Očitno mama ne misli tako. Ne želi ji biti v breme. Vendar je prepričan, da bi lahko poskrbel sam zase. Saj je vendar najpametnejši med svojimi prijatelji.

»Gospa Jančar, popolnoma Vas razumem in verjemite, da niste edini, ki čutite tako. Želim, da o tem dobro premislite in se še enkrat pogovorite z možem. Nato pa se kar čim prej vrnite sem. Mi Vam bomo pomagali v vsaki Vaši odločitvi, ne glede na to, kako se boste odločili. Tukaj smo za Vas. Ne pozabite: odločitev je na koncu Vaša, vendar pa odločitve ne sprejmete sami.«

»Hvala, sestra. Bom ... bom razmislila in se vrnila. Hvala Vam za vašo podporo. Nasvidenje!«

»Nasvidenje in srečno, gospa Jančar.«

Slišal sem, kako sta Downov in njegova mama prišla nazaj in čutil sem, da sta oba prestrašena in osamljena.

»Hej, Downov! Kako je bilo? Tako si pogumen! Čisto nič nisi kričal! Upam, da greš domov, da ne boš slišal mojega vpitja.«

Downov mi ni nič odgovoril, kar je bilo čudno za njega.

»Hej, prijatelj. Kaj se dogaja? Kaj se ti je zgodilo?«

Nato pa se je tudi moja mama odločila, da bo prekinila tišino v svetu na drugi strani trebuha.

»Gospa, je vse v redu? Videti ste nekam blede. Prosim, usedite se in spijte malo vode. Naj pokličem sestro?«

Čutil sem, kako je bila moja mama zaskrbljena. Vedno se je tako obnašala, ko je kdo potreboval pomoč. Tudi jaz moram postati tak!

»Ne, hvala. Samo minutko mi dajte, vse bo v redu. Poklicala bom moža, da bo prišel pome. Hvala za skrb. Lep dan.«

»Tudi Vam želim lep dan!«

»Downov, prosim. Povej mi, kaj je narobe. Prosim, tvoj prijatelj sem.«

Downov je obrnil glavico k meni in dejal: »Moja mama je prestrašena, boji se, da ji bom povzročal same težave. Jaz sem kriv, da je žalostna. Kriv sem za vodo v njenih očeh.«

Osupnil sem. »To pa ni res! Tvoja mama mora biti ponosna nate! Gotovo čuti, da si zelo pameten! Boljši si od vseh nas! In tako prijazen si! Vsakega znaš potolažiti. Gotovo je žalostna zaradi česa drugega.«

Downov se mi ni več oglasil, saj je mama odšla iz sobe za čakanje. Vrata se še niso do konca zaprla, ko sem skoznje slišal korake, ki sem jih takoj prepoznal. Oče!

»Živjo, oprosti, ker me toliko časa ni bilo. Moral sem počakati, da se je spraznilo parkirno mesto, drugače je vse polno! Prava gneča, neverjetno. Kako si? No, kako sta?«

Mama se je nasmehnila in ga v dobrodošlico poljubila. Sedaj sem zelo rad uporabljal to strokovno besedo, ker zveni veliko bolj učeno kot pa *dotik ust*.

»Odlično sva. Tudi tukaj je polno ljudi, kot bi bili na tržnici. Ampak mislim, da bom sedaj kmalu na vrsti. Bi rad šel z menoj?«

Oče je prikimal in prijel mamo za roko, ravno v tistem trenutku pa so se odprla vrata.

»Gospa ... aha, gospa Petrič?«

»Da, to sem jaz. Ali gre lahko moj mož tudi zraven?«

Sestra je morala nekaj časa ocenjevati mojega očeta, ker ni rekla ničesar, nato pa je končno dovolila in vsi skupaj smo vstopili v kraj bolečine.

»Dober dan, gospa zdravnica,« je moja mama veselo pozdravila osebo v prostoru.

»Dober dan, gospa Petrič. Gospod Petrič.«

Očetu je namenila pogled ter mu pokimala v pozdrav, nato pa je svojo pozornost usmerila na mamo. Ali pa name, ne vem točno.

»Povejte, je kaj posebnosti od zadnjega obiska? Kar koli nenavadnega? Nespečnost, krvavitve, bolečine ...«

»Ne, vse je super.«

Zdravnica se je nasmehnila in prižgala bolečo napravo, saj sem slišal zelo značilen pisk.

»To pa je lepo slišati. Torej, si bomo ogledali našega otročiča?«

Mama se je ulegla, oče pa je stal zraven, tako, da je imel pregled nad zaslonom. Slišal sem, kako je zdravnica odprla moker gel in ga nanesla na boleč del naprave. Mami je dvignila svoj pulover in zdravnica se je z bolečo napravo približala trebuhu. Prvi pritisk ni bil močan, drugi pa je že bil boleč.

»Kot lahko vidite, je vajin otrok primerno razvit za svojo starost. Sedaj ste v 20. tednu, kajne? Danes bomo potrdili gestacijsko starost in določili predvideni termin poroda. Povedali ste že, da ne želite izvedeti spola. Hmm, glava in vse možganske strukture so BP. Ne vidim nobenih posebnosti pri vratu, hrbtenici. Roki in nogi ter prsni koš so primerno razviti, vidim trebušno steno, diafragmo, želodec, ledvice in ... da, tudi mehur. Vse je starosti primerno, BP.«

Zdravnica je nekaj časa še pritiskala in me hotela pripraviti do kričanja, vendar ji ne bom dal tega zadovoljstva. Tudi Downov ni kričal, potem tudi jaz ne bom. Pogumen bom kot moj prijatelj. Nato pa je pritisk popustil in zdravnica je ponovno nanesla gel. Vsaj nekaj trenutkov sem imel mir.

»Sedaj pa bomo določili še lego placente in količino plodovnice, nato pa smo končali. Pri sestri pa se boste še malo zaustavili, da Vam pomaga izračunati predviden termin poroda.«

Pregled se je vseeno kar hitro končal in kmalu smo zapustili kraj bolečine. Čutil sem, kako je mama hodila z očetom do avta. Med hojo ji je srce začelo hitreje biti, prav tako je hitreje dihala. Zaradi vsega tega pa sem jaz postal samo še bolj živahen in poln energije. Le kaj se dogaja? Ali to, kar počne mama, vpliva name? No, o tem bom moral povprašati Downova, ko se naslednjič vidiva v tem kraju bolečine. Upam, da bo do takrat že boljše volje.

Na poti domov pa sem poskušal slediti pogovoru med mamo in očetom.

Nikoli nisem razumel časa, ki je tako pomemben ljudem na drugi strani trebuha. Kaj je čas? To bo moje naslednje vprašanje za Downova.

Če sta mama in oče govorila o dnevu, minuti ali urah, se mi je vse zdelo enako. Zato tudi ne vem, koliko časa je preteklo od zadnjega obiska bolečega kraja. Vedel sem samo, da sem pri mami in očetu, dokler spet nista začela govoriti o času in o bolečem kraju. Očitno to pomeni, da gremo nazaj. Bal sem se, vendar sem bil obenem tudi vesel, da bom spet videl prijatelje in morda tudi spoznal nove.

»Napakica! Živijo. Prosim, spoznaj novega prijatelja.«

Pozdravil sem Downova in navdušen pozornost namenil novemu prijatelju.

»Živijo! Moje ime je Napakica. Tukaj smo vsi prijatelji. Kako ti je ime?«

Nekaj časa je bila tišina, nato pa sem slišal tih glas, podoben šepetu.

»Sila. Kličejo me Sila.«

Bil sem tiho. Nisem vedel, kaj je narobe z mojim novim prijateljem, ampak verjetno bi bilo nesramno, če bi ga kar vprašal. Moja mama kaj takega ne bi nikoli naredila in želim biti tak kot ona.

»Ni še dolgo, odkar je tu.« je Downov povedal.

»Kako to misliš? Verjetno je res prišel šele sem, v kraj bolečine.«

»Ne govorim o tem. Tu, na tem svetu ni dolgo. Zelo mlad, majhen in nerazvit je še.«

»Aha. Downov, spet imam vprašanje zate. Kaj pomeni čas?«

»To je nekaj, s katerim ljudje na drugi strani trebuha merijo svoje bivanje, svoje življenje.«

Nisem ga razumel. »Ampak saj ne morejo meriti življenja!«

»No, oni mislijo, da ga lahko. Sedaj pa raje bodiva s Silo. Ker je manjši, še bolj potrebuje prijatelje.«

Glasno, da bi me slišal, sem mu postavil vprašanje. »Zakaj ti je ime Sila? Te je tvoja mama tako poimenovala?«

Sila je zašepetal: »Ja. Ampak ne vem, zakaj.«

Nekaj časa je bil premor, nato pa je spet nadaljeval: »Mama ... je dobra, jaz pa ne. Kliče me Sila, ker govori, da ji je bila storjena sila. To ne vem, kaj pomeni, a ni dobro. Večkrat me tepe, se v kakšno stvar zaleti, pa ne po nesreči. Noče me.«

»To pa ni res! Mama te ima gotovo rada na poseben način, ki ...«

»Dovolj, Napakica. Pusti, da dokonča.« Downov je bil videti zelo resen.

»Očeta nimam in ga ne poznam. Mama pa kar ponori, če kdo samo pomisli nanj. Pravi, da je zelo trpela in da bi najraje umrla. Downov, kaj to pomeni? Umrla?«

Moj najboljši prijatelj je bil tiho.

Odprla so se vrata in najinega novega prijatelja ni bilo več pri naju.

»Downov, kaj se dogaja? Kaj je narobe s tabo?«

»Napakica, vse bo še dobro. Le to ... tudi moja mami in oče sta se pogovarjala o tem. O smrti. Resnično se bojim.«

Downov? Da se boji? Nemogoče! »Ampak ... kaj to sploh pomeni? A po smrti si potem na drugi strani trebuha? Si med ljudmi, kot sta mama in oče? Ali to pomeni enako kot rojstvo in življenje?«

»Mislim, da je ravno obratno, ampak nisem prepričan. Res je, da si po smrti na drugi strani trebuha, ampak mislim, da ne živiš pri mami in očetu.«

»Kje pa lahko drugače še živiš?«

»Ne vem, Napakica.«

»A ni zadnjič Ljubček rekel, da življenje boli? Da je svet čuden in da se ne želi pridružiti njegovi norosti? Potem je to še boljše! Pa tudi Dvojček ... njega smo izgubili zaradi poroda. To pomeni, da nas je zapustil.«

V tistem sta skozi vrata prišla Sila in njegova mama. Vendar je bilo nekaj narobe. Sila ni kričal od bolečin, in tudi sedaj, ko je prišel ven, ni govoril.

»Sila? Prijatelj, kaj je narobe?«

Slišal se je le njegov šepet: »Žejen sem. Utrujen ... žejen ... lačen ... utrujen ...«

»Downov, kaj je narobe z njim? Ali so preveč pritiskali nanj v kraju bolečine? Zakaj ne more govoriti tako kot prej?«

»Ne vem. Hej, Sila! Poslušaj me. Kaj je narobe? Sila!«

»Izpolnjeno je.«

Tišina. Nobenega odgovora več, nič.

»Morda je utrujen in noče govoriti?«

»Ne.« Downov glas je bil žalosten, pa tudi resen in dokončen: »Pride celo ura, ko bo vsak, kdor vas umori, mislil, da opravlja bogoslužno daritev.«

»Ha? Downov, kaj pa to pomeni? Misliš, da je njegova mamica kaj slabega pojedla in je sedaj obema slabo?«

»Nekaj je v sobi bolečine gotovo pojedla. «

Nato se je dvignila Downova mama in vstopila v sobo bolečine.

»Srečno, Downov! Upam, da bom enkrat tako pogumen, kot si ti!«

Downov ni odgovoril Napakici. Slutil je, kaj ga čaka. Mama je namreč temu doma namenila veliko časa in razmišljanja.

»Gospa Jančar, dober dan. Vse je pripravljeno. Še zadnjič Vas bom vprašala, če ste res prepričani?«

Downova mama je pokimala, nato pa je medicinska sestra poklicala zdravnico.

»Kot ste se verjetno že sami pozanimali, je abrazija postopek, kjer bomo z inštrumentom postrgali sluznico maternične votline. S tem se bo nosečnost prekinila. Ta metoda je veliko hitrejša od tabletk, morda tudi malce bolj agresivna. Ste v 6. tednu, kajne?«

»Da, tako je. Ali bom dobila narkozo?«

»Da. Celoten postopek traja približno 10 minut, prisotni pa bodo: anesteziist, operater ter še dve medicinski sestri in seveda jaz. Če nimate več vprašanj, prosim podpišite tukaj.«

Tako je prav. Mami in očetu sem prinesel samo prepir in jezo. Vesel bom, če bo mama po tej odločitvi spet vesela in lepo bo, če se bosta z očetom ponovno pogovarjala in imela rada. Samo to hočem, da sta srečna. Žal mi je, ker sem jaz kriv za vse. Morda pa jima tako lahko pomagam. Mama ... ne moja volja, temveč tvoja naj se zgodi.

»Pacientka je pripravljena, lahko začnemo vakuumsko aspiracijo.«

»AAAHH! BOLI! BOLI, PUSTI ME! BOLI!!!«

Ob zvoku Downovega kričanja sem poskočil. Kaj se mu dogaja tam notri?

»Hej, Napakica! Zakaj pa brcaš? Ja kaj pa ti je? Nič ni, nič se ne dogaja, vse je v redu.«

Mami me je začela božati po svojem trebuhu, vendar ne vem, kako je bila lahko tako mirna, ko pa je Downov tako glasno vpil. Gotovo ga mora slišati. Mora ga rešiti! Moja mami ne bi nikoli stala križem rok, če bi kdo potreboval pomoč. In Downov sedaj potrebuje pomoč.

»NE! NE! BOLI!!! N-N...«

Sedaj sem slišal grgranje, kot da bi se Downov dušil, utapljal. Naenkrat se je vse končalo. Bila je tišina, kot da nič ne obstaja. Bila je tema in praznina.

»Downov? Hej, prijatelj? A ... a me slišiš?«

Nič.

»Daj no, ne igray se z mano. Rekel si, da bomo prijatelji vedno ostali skupaj.«
Še vedno nič.

»Downov ... dovolj je bilo! Lepo te prosim, začni govoriti. Hej ... prijatelj ... a si še tukaj? Downov, obljubil si! Obljubil si, da me ne boš zapustil! Obljubil si mi ...«

Če bi bil Downov tukaj, bi ga vprašal, kaj se dogaja. Sedaj sem sam, ampak občutek imam, kot da bi bili še vsi moji prijatelji tukaj: Dvojček in Dvojček, Ljubček, Sila in Downov. Kar slišim lahko njegov glas, kako nas vse miri: »Tudi vi ste zdaj žalostni. Toda spet vas bom videl in vaše srce se bo veselilo in veselja vam nihče ne bo vzel. In tisti dan me ne boste ničesar spraševali.«

Ha! Dan, ko Downova ne bi ničesar vprašal! Nemogoče.

Nočem iti v sobo bolečine. Vendar bom šel, pa ne zato, ker bi sam tako želel, ampak zato, ker nimam izbire. Mama se odloči, kam grem. Sem v milosti in nemilosti ljudi.

Kakor se bodo oni odločili, tako se bo zgodilo z menoj. Ne morem jih ustaviti, le gledam lahko, kako uničujejo moje prijatelje. Bodo tudi mene uničili? Kdo ve.

Kaj sem jim naredil, da so taki? Morda le to, da obstajam? Je to narobe? Moj obstoj?

Sedaj mi je vseeno. Nobenega prijatelja nimam več, sam sem in čakam, kaj bodo naredili z menoj. Sprejemam trpljenje in bolečino, saj ne more biti nič hujšega od tega. In če so to storili Downovemu, lahko tudi meni. Ljudi na drugi strani trebuha ne maram. Ne morem jih sovražiti, ker ne vem, kaj to pomeni. Samo ne maram jih preveč, tako kot ne maram, da mami teče, ker potem skačem gor in dol in mi je slabo in me vse boli.

Odločil sem se. Dovolil jim bom, naj z menoj naredijo, kar hočejo. Saj ne vedo, kaj delajo. Če bi le vedeli, moj prijatelj ne bi trpel. Odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.